

at bevidne samme ærede Rigsdagsmand, at han nærede en høj Grad af Aglelse for ham. Jeg skal nu ikke udtale nogen Misundelse over denne Bevidnelse af Agtelse, som saaledes er bleven den ærede Rigsdagsmand tildeel (Vatter); det er heller ikke, for at veile til den samme Agtelse, fjendt jeg vistnok sætter stor Pris paa at nyde alle gode Mænds Agtelse, enten de staae høiere eller lavere, at jeg nu tager Ordet; men det er i en ganske modsat Hensigt, nemlig, for at udtale, at jeg har Tillid til det høitærede Ministerium, en Tillid, som jeg mener ærligt og oprigtigt (Hør!); men derfor vil jeg ogsaa aabent og usorbeholdent udtale det, naar jeg ikke kan være enig med det, og dette vil jeg udtale i denne Sag, fordi jeg troer, at det høitærede Ministerium ikke har truffet, hvad jeg anseer for at være det Rette. Jeg skal vistnok ingenlunde misjende den rebellige og fædrelandsfjendende Tænkemaade, som det høitærede Ministerium ved saa mange Leiligheder har lagt for Dagen; men jeg troer, at, naar dets Befræbelse i denne Sag gaae ud paa at befæste det danske Monarchies Integritet, saa glemmer det eller har ikke derved taget det Hensyn, som jeg troer alle danske Mænd dog bør ønske, at der tages til den Deel af dette Monarchie, som vi kalde vort Fødeland, nemlig, at det har en historisk Ret, som har et stort og billigt Krav (Hør!). Jeg troer, at den Trofast og Kjærlighed, som har forbundet det danske Folk med det danske Kongehuus, fortjente ogsaa ved denne Leilighed at komme i Betragtning. Det har fra Begyndelsen af, da det faldt i min Lod at tage Deel i denne Sags Forhandling, været Gjenstand for min nøieste Prøvelse, hvilken Mening jeg skulde slutte mig til; og det vil være den ærede Rigsdag bekendt, hvorledes jeg kom til at bestemme mig; men det stete dog ikke med en eengang for alle saa fast antagen Mening, at jeg ikke troede, at jeg, dersom jeg under Sagens Forhandling skulde kunne blive bedre oplyst og belært, da ikke skulde kunne have forandret den. Jeg tilstaaer imidlertid oprigtigt, at, jo længere vi have ført denne Sag frem, staaer det, idetmindste for mig, saaledes, at den Betragtning har vundet mere og mere i Styrke hos mig, at vi ikke kunne vedtage det Kongelige Budskab

saaledes, som det foreligger for os i dets Gelehed. Jeg troer, at den Nødvendighed, man derfor vil gjøre gjældende, ingenlunde er bleven beviist, hverken fra det høitærede Ministeriums Side, eller af andre af den ærede Rigsdags Medlemmer; og, naar man ogsaa har foreholdt os de Farer, som skulde følge af, at vi nu ikke antog det Kongelige Budskab, da troer jeg rigtignok, at man i høj Grad overvurderer dem. Jeg skal tillade mig først at møde de ærede Herrer, som staae paa den anden Side i denne Sag, og som saa indstændigt opfordre os til, at vi dog vel skulde lægge Mærke til, hvad der kan hændes, hvilke Ulykker der kunne skee, hvis Budskabet ikke antoges, med en almindelig Bemærkning, som er bleven udtalt her for nogle Dage siden og udtalt af en vægtig Stemme. „Det er syndeligt nok,“ er der blevet sagt, „hvorledes saadanne Ting, som man frygter, kunne stille sig saaledes for Ons Indbildningskraft, at, naar Andre ikke gjøre det, man selv foreslaae, saa bliver der strax Spørgsmaal om de Ulykker, som frygtes.“ Det forekommer nu mig, at de høitærede Herrer forestille sig de Ulykker, som skulde komme, langt større, end de virkelig ere. Jeg kan nemlig ikke troe, at det, at danske Mænd her redeligt og frimodigt overveie et af deres Fædrelands store og vigtige Anliggender, skulde for de udenlandske Magter give Anledning til, at der skulde kunne opstaae Ulykker for vort elskede Fædreland. Jeg haaber, at den Misforstaaelse, der vistnok nu for en stor Deel ligger til Grund for de Betragtninger, man anstiller over Forholdene, sikkert vil taale sig. Vi have vist Alle læst i de Noter, der ere blevne os meddeelte, hvorledes man ogsaa engang ved de udenlandske diplomatiske Forhandlinger har talt om et Parti, som man meente var paa Rigsdagen, nemlig de „saakaldte Bondenemner“, og hvorledes man antog, at man, saalange de vare paa den danske Rigsdag, ingen Tillid kunde have til de danske Forhold og de danske Tilstande (Hør!), og nu have vi jo hørt, at den høitagede Premierminister idag har erklæret, at han tiltroer dette Parti en stor Sandheds- og Retfærdighedskjærlighed (Hør! Hør!). Skulde det da vel ikke ogsaa kunne komme saaledes, at ogsaa vi, der med brændende Kjærlighed til